

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministère public, Ministre des Finances du Royaume de Belgique

Strona przeciwna: QC, Comida paralela 1 2

Sentencja

Artykuł 38 w związku z art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak będące przedmiotem postępowania głównego, które w przypadku nieprawidłowego wprowadzenia na terytorium państwa członkowskiego wyrobów akcyzowych dopuszczonych do konsumpcji w innym państwie członkowskim, czynią dłużnikiem solidarnym z tytułu podatku akcyzowego osobę prawną odpowiedzialną cywilnoprawnie za czyny zabronione karnie, popełnione przez osobę nią zarządzającą.

(¹) Dz.U. C 427 z 26.11.2018.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 17 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelný Sąd Administracyjny – Polska) – Unitel Sp. z o.o. w Warszawie/Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

(Sprawa C-653/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 146 – Zwolnienia w eksporcie – Pojęcie „dostawy towarów” – Artykuł 131 – Warunki ustanawiane przez państwa członkowskie – Zasada proporcjonalności – Zasada neutralności podatkowej – Dowody – Oszustwo – Praktyka państwa członkowskiego polegająca na odmowie przyznania prawa do zwolnienia, w przypadku gdy nabywca wywożonych towarów nie jest ustalony)

(2019/C 423/21)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelný Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Unitel Sp. z o.o. w Warszawie

Strona przeciwna: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Sentencja

- 1) Artykuł 146 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 131 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, a także zasady neutralności podatkowej i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one praktyce krajowej, takiej jak będąca przedmiotem postępowania głównego, polegającej na uznawaniu w każdym wypadku, że nie dochodzi do dostawy towarów w rozumieniu tego pierwszego przepisu, i w konsekwencji na odmowie skorzystania ze zwolnienia z podatku od wartości dodanej (VAT), jeżeli dane towary zostały wywiezione poza terytorium Unii Europejskiej, a po dokonaniu wywozu organy podatkowe stwierdziły, że nabywcą tych towarów nie była osoba wykazana na fakturze wystawionej przez podatnika, lecz inny nieustalony podmiot. W takich okolicznościach należy odmówić skorzystania ze zwolnienia z VAT przewidzianego w art. 146 ust. 1 lit. a) i b) tej dyrektywy, jeżeli brak ustalenia rzeczywistego nabywcy uniemożliwia wykazanie, że dana transakcja stanowi dostawę towarów w rozumieniu tego przepisu, lub jeżeli zostanie stwierdzone, że podatnik ten wiedział lub powinien był wiedzieć, iż owa transakcja wiąże się z oszustwem popełnionym na szkodę wspólnego systemu VAT.

- 2) Dyrektywę 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że, gdy w tych okolicznościach następuje odmowa skorzystania ze zwolnienia z podatku od wartości dodanej (VAT) przewidzianego w art. 146 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 2006/112, należy uznać, że dana transakcja nie stanowi transakcji podlegającej opodatkowaniu i w związku z tym nie uprawnia do odliczenia VAT naliczonego.

(¹) Dz.U. C 44 z 4.2.2019.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin – Niemcy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko NJ

(C-489/19 PPU) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 1 ust. 1 – Pojęcie „europejskiego nakazu aresztowania” – Minimalne wymogi przesądzające o ważności – Artykuł 6 ust. 1 – Pojęcie „wydającego nakaz organu sądowego” – Europejski nakaz aresztowania wydany przez prokuraturę państwa członkowskiego – Status – Istnienie stosunku podporządkowania organowi władzy wykonawczej – Uprawnienie ministra sprawiedliwości do wydawania indywidualnych instrukcji – Zatwierdzenie europejskiego nakazu aresztowania przez sąd przed jego przekazaniem)

(2019/C 423/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strona w postępowaniu głównym

NJ

Przy udziale: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Sentencja

Pojęcie „europejskiego nakazu aresztowania”, o którym mowa w art. 1 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono europejskie nakazy aresztowania wydane przez prokuratury państwa członkowskiego, mimo że owe prokuratury są w kontekście wydawania tych nakazów aresztowania narażone na ryzyko bezpośredniego lub pośredniego podlegania indywidualnym poleceniom lub instrukcjom ze strony władzy wykonawczej, takiej jak minister sprawiedliwości, pod warunkiem że te nakazy aresztowania, by mogły zostać przekazane przez te prokuratury, obligatoryjnie podlegają zatwierdzeniu przez sąd, który w ramach tej procedury kontroluje – w sposób niezależny i obiektywny, posiadając dostęp do całości akt sprawy karnej, do których dołączane są ewentualne indywidualne polecenia i instrukcje ze strony władzy wykonawczej – przesłanki wydania oraz proporcjonalność wspomnianych nakazów aresztowania, podejmując w ten sposób autonomiczną decyzję, nadającą im ostateczną formę.

(¹) Dz.U. C 280 z 19.8.2019.